

Nr 573

Av herr **Ohlin m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts framställning om anslag till Avsättning till fonden för idrottens främjande.*

(Lika lydande med motion nr 473 i Första kammaren)

Ungdomsfrågorna har blivit aktuella på ett särskilt sätt i vår tid. Samhälleliga åtgärder för att bemästra problemen har vidtagits eller förberedits genom olika organ. Man kan ha skilda åsikter om hur ungdomsfrågorna lämpligen bör angripas, men enighet torde dock råda om att de frivilliga ungdomsorganisationernas betydelse i detta sammanhang är stor. Bland de frivilliga organisationerna har idrottsrörelsen visat en stor förmåga att samla ungdomsskarorna.

Idrottsrörelsen har lyckats fånga upp de ökande ungdomskullarna, vilket bl. a. återspeglar sig i att medlemsantalet i Riksidrottsförbundets föreningar under senare år ökat med ca 100 000 om året. Även fritidsgruppverksamheten visar en påtaglig ökning från 24 200 1959/60 till 40 600 1961/62. Antalet deltagande individer i Riksidrottsförbundets fritidsgrupper under 1961/62 kan beräknas till minst 250 000.

Till dessa uppgifter, som hämtats ur Riksidrottsförbundets årsberättelse för verksamhetsåret 1961/62, bör man lägga de stora skaror som idkar idrott och friluftsliv inom Svenska korporationsidrottsförbundet samt Skid- och friluftsförbundet liksom även ett flertal andra organisationer. Tillsammans ger dessa organisationer en god och fostrande fritidssysselsättning åt mer än hälften av den svenska ungdomen.

Som helhet måste konstateras att ingen annan frivillig verksamhet förmått fånga ungdomarnas intresse i så hög grad som idrott och friluftsliv. Idrottsrörelsen har också verkat så länge och så starkt i vårt land att den nu håller på att genomsyra hela folket. Då det gäller de äldre generationerna är det dock påtagligt att intresset för idrott är betydligt starkare i våra grannländer Finland och Norge.

Enbart inom Riksidrottsförbundet med dess 44 specialidrottsförbund och drygt 20 000 föreningar eller föreningssektioner kan antalet frivilliga, oavlönade ledare beräknas uppgå till något 100 000-tal. Skulle dessas ungdomsfostrande insats kunna uppskattas i pengar, skulle den, även med en mycket låg timpenning (5 kr.), uppgå till 100 à 150 milj. kr. per år, d. v. s. 10 gånger mer än hela det statliga stödet till hela den samlade idrotten och 20

gångar mer än bidraget till administration, instruktion, kursverksamhet och administration inom Riksidrottsförbundet, dess distrikts- och specialförbund och alla dessas föreningar (f. n. knappt 7 milj. kr.).

I statsverkspropositionen, Handelsdepartementet J 5, har departementschefen vid behandling av frågan om avsättning till fonden för idrottens främjande uttalat sig mycket erkännamt i fråga om idrottsrörelsen. Där konstaterar departementschefen att den är en av våra stora folkrörelser och glädjande nog under stark tillväxt.

Idrottens värde i ett samhälle med ökad fritid för stora befolkningsgrupper betonas, samtidigt som idrottens insatser i det sociala ungdomsarbetet understrykes. Departementschefen beklagar bristen på ekonomiska resurser särskilt i fråga om ledarutbildningen och idrottsanläggningar.

De framförda anspråken på medel ur fonden för idrottens främjande från Riksidrottsförbundet, Korporationsidrottsförbundet, Skid- och friluftsförbundet samt skolöverstyrelsen är enligt propositionen sammanlagt 17, 193 milj. kr. Då är att märka att motsvarande anspråk för innevarande budgetår var 19,7 milj. kr. Minskningen har uppkommit genom att Riksidrottsförbundet för året satt ned sitt önskemål om bidrag till större idrottsanläggningar från 5,5 milj. kr. till 3 milj. kr. Därigenom skulle en höjning av nu utgående anslag 2 milj. kr. med 1 milj. kr. bli möjlig men behovet är fortfarande minst 5,5 milj. kr., och Riksidrottsförbundet har uttryckt en förhoppning att en successiv höjning från 3 milj. kr. till minst 5,5 milj. kr. skall kunna ske under de närmaste 3—4 budgetåren.

Mängden av ansökningar om statligt bidrag till nya anläggningar överstiger fortfarande bidragsmöjligheterna med ett 20-tal milj. kr. Riksidrottsförbundet som här i stor utsträckning talar å kommunernas vägnar — såväl Stadsförbundet som Landskommunernas förbund är representerade i Riksidrottsförbundets idrottsplatskommitté — anför härom i sin petitaskrivelse följande:

Många fullt utarbetade projekt vilar i avvaktan på bidrag. Bidragsansökningarna, som tidigare huvudsakligen gällt idrottsplatser (för bollspel och friidrott), avser numera i allt större omfattning inomhuslokaler, dels idrotts- hallar av sedvanlig typ, dels mindre idrottshallar, ofta kombinerad gymnastiksal för skolbruk och idrottshall för inomhusidrotternas behov. Sistnämnda kombinerade hallar torde i de medelstora och mindre kommunerna vara enda möjligheten att för en överkomlig kostnad lösa lokalfrågan för de många inomhusidrotterna. Ur gymnastikens och idrottens synpunkt är det ett framträdande önskemål att tillkomsten av dylika inomhuslokaler kan stimuleras genom statlig bidragsgivning. De medel, som stått till förfogande, har tyvärr i alltför ringa utsträckning medgivit önskvärda bidrag till detta ändamål.

Departementschefen föreslår en höjning av idrottsanslaget från 12,7 till

14,1 milj. kr. eller med 1,4 milj. kr., en uppräknig som han själv betecknar som »en väsentlig uppräknig». Det är dock uppenbart att av denna uppräknig knappast så stor del som 1 milj. kr. kan disponeras för större idrottsanläggningar. Följden blir alltså att trots Riksidrottsförbundets försök att starkt begränsa uppräknigen av detta anslag blir detta fortfarande alldeles otillräckligt.

Med den uppskattning av idrottsrörelsens betydelse, som departementschefen gett uttryck för, hade det varit naturligt att höjningen av anslaget hade tilltagits så, att eftersläpningen på olika områden hade kunnat tagas igen och en antydan om fortsatt ökning av anslaget för framtiden hade ställts i utsikt.

Med stöd av det anförda får vi härmed föreslå,

att riksdagen måtte besluta att till Avsättning till fonden för idrottens främjande för budgetåret 1963/64 anvisa ett anslag av 17 000 000 kronor.

Stockholm i januari 1963

Bertil Ohlin

Gustaf Kollberg

Gunnar Helén

Henning Gustafsson

Bertil von Friesen

Sven Gustafson

i Skellefteå

i Göteborg

O. Malmborg

Brita Elmén